

FOTO REYER BOXEM

Bewoners van de Groningse wijk Beijum treden op in de theaterproductie *De Wijk De Wereld* in de Stadsschouwburg Groningen.

REPORTAGE DE WIJK DE WERELD

Beijum staat in de schouwburg

In Groningen komt de wijk naar de schouwburg. Dat is het concept van 'De Wijk De Wereld'. Dit weekend was de beurt aan de bewoners van Beijum.

Door onze correspondent
Mark Middel

GRONINGEN. Wat gebeurt er als je theatermakers maandenlang een wijk in stuurt en de bewoners van die wijk vervolgens de sleutels geeft van de schouwburg? Dan verschijnen de verhalen van achter de voordeuren, over uiterlijke onzekerheden en een overleden kind. Dan leren toeschouwers de wijk kennen met zijn herkenbare burenruzies en gekakel. En zetten de bewoners, die denken dat theater niks voor hen is, voor het eerst een stap in de schouwburg.

Met *De Wijk De Wereld* probeert de Stadsschouwburg in Groningen jaarlijks een wijk het theater in te trekken. Het moet de schouwburg diverser en inclusiever maken en zorgen voor nieuw publiek. „Voor veel bewoners voelt de Stadsschouwburg nu als een feestje waar je niemand kent”, zei wethouder Paul de Rook (Cultuur, D66) zaterdag voor de première.

Theatermakers Karin Noeken en

Jantien Kurpershoek speelden beiden al langer met het idee. Kurpershoek deed inspiratie op bij de *Wijk-safari* van Adelheid Roosen, waar ze stage liep. In die reeks voorstellingen laat Roosen het publiek kennismaken met achterstandswijken door er heen te trekken. Dat wilden Noeken en Kurpershoek ook. Maar anders dan bij Roosen gaat *De Wijk De Wereld* de Stadsschouwburg in.

Derde editie

Dit weekend vond de derde editie van *De Wijk De Wereld* plaats. Een spannende editie, want het was de eerste grote voorstelling in de schouwburg sinds de coronacrisis. Tachtig toeschouwers konden in de grote zaal kennismaken met ongeveer vijftig bewoners van Beijum, een buitenwijk met zo'n 12.500 inwoners waar het ruim wonen is, maar die in Groningen ook bekend staat als achterstandswijk.

Noeken en Kurpershoek trokken maandenlang wekelijks de wijk in om erachter te komen wat er speelt en wie de bewoners zijn. „Veel mensen denken dat kunst er niet voor hen is of dat ze geen interessant verhaal te vertellen hebben”, zegt Kurpershoek. „Wij willen de mensen verleiden met kunst en hun verhalen vertellen. Wij willen weten wat hun verhaal is.”

Maar dat betekent niet dat alleen

de mooie kanten van de wijk, zoals het groene en ruime wonen, belicht worden, zegt Noeken. „Beijum is ook een drugswijk, een probleemwijk.”

Vijf regisseurs gingen met de bewoners aan de slag, wat uitmondde in onder meer dansscènes met jonge kinderen, zang, *spoken word*. „Maar een bonteavondgevoel willen we voorkomen”, zegt Kurpershoek. De makers laten de bewoners zien, soms

Ik droomde van acteren en nu stond ik gewoon te dansen op het podium

Patricia de Milde
wijkbewoner

door er alleen een spot op te zetten als ze in hun eigen taal zingen. Of door ze met een roze megapenis in een shirt van bodypaint over een imaginaire catwalk te laten lopen.

In de voorstelling komt alles aan bod wat je in een doorsneewijk kunt verwachten: het gekwek tussen twee burens over een heg, de klaagzang van de plaatselijke hovenier over zijn vak en de alleenstaande moeder die voor de zoveelste keer een verkeerde man aan de haak slaat. Maar achter die alledaagsheid van de wijk gaat

ook onverwacht talent schuil.

Zoals Valerio Elisa (12), die vanaf zijn tiende al wist dat hij balletdanser wilde worden. Hij heeft van alle spelers misschien wel de meeste ervaring met het podium, omdat hij de vooropleiding van de Nationale Balletacademie in Amsterdam volgt. Daar was op z'n twaalfde bijna een einde aan gekomen: zijn railrunnerkaartje van 2,50 euro was niet meer geldig, de ov-kosten stegen naar ruim 400 euro per maand. Te veel voor zijn alleenstaande moeder. Dankzij een crowdfunding in de wijk kon hij het alsnog betalen. Met succes: deze week start hij zijn opleiding aan de Koninklijke Balletschool in Antwerpen.

Dromen

Maar de bewoners willen niet alleen hun talenten of alledaagse verhalen tonen, sommigen gebruiken *De Wijk De Wereld* om stigma's te doorbreken. Zoals het clubje van zes jongeren dat een modeperformance doet, inclusief de roze reuzenpenis, een kostuum vol (schaam)haar en Daan Wiggemans (29) in een witte tutu. „We worstelen allemaal met onszelf en konden in kleding zoeken naar onze identiteit”, zegt Wiggemans. „Ik heb me altijd meer vrouwelijk gevoeld dan mannelijk, maar kom er dankzij de voorstelling pas achter dat een panty eigenlijk heel lekker zit.”

Voor anderen is alleen de stap op de toneelvloer al een overwinning, zegt de alleenstaande moeder Patricia de Milde (28). „Ik droomde van acteren, maar ben bang en onzeker en nu stond ik gewoon te dansen op het podium”, zegt ze na de voorstelling. „Maar ik heb het niemand verteld hoor, want ik doe het voor mezelf en niet voor anderen.”

Voor Ron Laning (53) was de stap minder groot, hij kent de schouwburg van binnenuit, als schoonmaker. In de voorstelling speelt hij zichzelf samen met zijn keuvelende moeder. Maar op het laatste moment moest hij afzeggen, want hij was dit weekend ingeroosterd om te werken in de schouwburg. „Gelukkig kon ik nog ruilen en laat ik nu een ander voor mij opruimen.”

Uiteindelijk dromen Noeken en Kurpershoek ervan dat de Stadsschouwburg in Groningen dezelfde status krijgt als het Globe Theatre in Londen, waar alle lagen van de samenleving naar de voorstellingen van Shakespeare kwamen kijken. Kurpershoek: „Iedereen moet de schouwburg weten te vinden, want theater is niet alleen maar moeilijk. De verhalen zijn voor iedereen herkenbaar.”

De Wijk De Wereld was van 28 t/m 30/8 te zien in de Stadsschouwburg Groningen. Inl: dewijkdewereld.nl